

Sygn. akt *X Kz 706/17*

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Grażyna Puchalska**

Protokolant - sekretarz sądowy Irmina Piskorska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Józwicka

po rozpoznaniu w sprawie adwokata **P. R.**

zażalenia prokuratora

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 29 maja 2017 roku

w przedmiocie zwolnienia z obowiązku zachowania tajemnicy adwokackiej

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie przepisem art. 180 § 2 k.p.k., dopuszczalne jest zwolnienie z tajemnicy zawodowej tylko wówczas, gdy jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości a okoliczność nie może zostać ustalona na podstawie innego dowodu. Powyższa instytucja powinna być zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, stosowana wyjątkowo, tylko wówczas, gdy po wyczerpaniu inicjatywy dowodowej i po przeprowadzeniu wszystkich dowodów mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia, okoliczności sprawy w dalszym ciągu nie zostały wyjaśnione.

Ponadto, zakres przedmiotowy tajemnicy, która ma zostać uchylona, powinien być precyzyjnie określony.

Zarówno w doktrynie, jak również w judykaturze, dominuje pogląd, iż doniosłość społeczna zawodów objętych przepisem art. 180 § 2 k.p.k., w tym zawodu radcy prawnego, sprawia, że decyzja o zwolnieniu z tajemnicy zawodowej nie może być traktowana jako formalność. Obowiązkiem sądu jest zawsze staranne rozważenie okoliczności konkretnej sprawy, by podejmować decyzję o zwolnieniu z obowiązku zachowania tajemnicy tylko wtedy, gdy ujawnienie okoliczności objętych tą tajemnicą - i to właśnie przez radcę prawnego - jest rzeczywiście nieodzowne dla zapewnienia prawidłowego orzekania, czy przebiegu postępowania, gdyż brak jest w tym przedmiocie innych wystarczających dowodów (por. post. SA w Katowicach z dnia 19 czerwca 2013 r. sygn. akt II AKz 303/13, LEX nr 1378300).

Analiza akt postępowania przygotowawczego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżyciel publiczny nie wyczerpał inicjatywy dowodowej, co uszło uwadze sądu I instancji. Przede wszystkim wskazać należy kluczowy dowód, jaki są zeznania M. S.. Oskarżyciel publiczny do dnia wydania postanowienia z dnia 29 maja 2017 roku przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa takiego dowodu nie przeprowadził (na konieczność przesłuchania tego świadka wskazywał już wcześniej sąd odwoławczy). Prawdą jest, że w aktach sprawy znajdują się zeznania M. S. (k. 2867), niemniej jednak zauważyć należy, że depozycje te złożone zostały na „potrzeby”

innego postępowania przygotowawczego. Wówczas świadek była osobą zawiadamiającą o możliwości popełnienia przestępstwa. Trudno zatem uznać by jej depozycje zawierały na tyle precyzyjne odniesienia do podejmowanych przez nią działań jako dłużnika wekslowego czy też spadkobierczyni po zmarłym Z. S. i jej działań wobec majątku czy też wierzycieli. Uzasadnionym jest zatem przeprowadzenie przesłuchania bezpośrednio przez prowadzącego postępowanie przygotowawcze, ze szczególnym uwzględnieniem już zgromadzonych dowodów osobowych jak i nieosobowych (szczególnie obszernej ilości dokumentów).

Jednocześnie zauważyć należy, że działania podejmowane przez pełnomocnika mogą być odtworzone na podstawie analizy akt sprawy upadłościowej czy też innych dokumentów, wynikać one także mogą z przesłuchań osób związanych ze spółkami związanymi z Z. S. czy małżonkami P. (np. spółka (...)).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, adwokat jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z udzieleniem pomocy prawnej. Tajemnica adwokacka została ustanowiona przede wszystkim w celu ochrony interesów klienta. W realiach przedmiotowej sprawy, prokurator może rozważyć przesłuchanie adwokata bez zwalniania go od tajemnicy adwokackiej na okoliczność kwestii związanych z udzieloną pomocą prawną M. S., które nie są objęte tajemnicą adwokacką.

W związku z powyższym, kierowanie wniosku o zwolnienie z tajemnicy adwokata jest przedwczesne, albowiem nie został jeszcze zgromadzony materiał dowodowy, który mógłby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a który może zostać zebrany bez stosowania instytucji określonej w art. 180 § 2 k.p.k.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji.